

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania Z. L.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o wyrównanie renty rodzinnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 27 sierpnia 2019 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 27 września 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adwokatowi J. M., Kancelaria Adwokacka w K.,
opłaty w kwocie 120 zł (sto dwadzieścia) podwyższonej o
obowiązującą stawkę podatku dochodowego od towarów i usług.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 września 2018 r., Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację Z. L. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 29 sierpnia 2017 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w K. z dnia 21 marca 2017 r. w przedmiocie odmowy przyznania rekompensaty z tytułu niepobierania renty rodzinnej przez okres od 3 do 5 lat wstecz, po ustaleniu, że wnioski o przyznanie tego świadczenia ubezpieczony złożył w dniu 22 grudnia 2016 r., a tym samym prawo do renty rodzinnej zrealizował – na podstawie art. 129 ust. 1 w związku z art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i

rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270) - od dnia 1 grudnia 2016 r.

W skardze kasacyjnej sporządzonej przez pełnomocnika ustanowionego przez Sąd, ubezpieczony zarzucił nieprawidłowe zastosowanie i błędną interpretację art. 116 ust. 1 w związku z art. 133 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach oraz § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. Nr 237, poz. 1412) oraz art. 233 § 1 w związku z art. 382 k.p.c. przez niewszzechstronne rozważenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a także nie odniesienie się do wskazywanych w apelacji zarzutów i okoliczności. Podniósł, że gdy zwrócił się w maju 2009 r. do organu rentowego o wydanie zaświadczenia o niepobieraniu renty lub emerytury, potrzebne do ubiegania się o zasiłek z opieki społecznej, nie został pouczone o niewątpliwe przysługującym mu prawie do renty rodzinnej, i ocenił to jako błąd organu rentowego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na występujące w sprawie zagadnienie prawne, mające – w jego ocenie – „bardzo istotną wagę dla rozwoju prawa oraz znaczenie dla rozstrzygania innych, podobnych spraw”. Postawił pytanie „czy wystąpienie do organu rentowego z wnioskiem o wydanie zaświadczenia o braku prawa do świadczeń emerytalnych i rentowych pociąga za sobą konieczność wskazania przez organ rentowy zarówno faktu posiadania lub braku prawa do świadczeń emerytalnych, jak również faktu posiadania lub braku prawa do świadczeń rentowych, czy też w przypadku złożenia wniosku o wydanie zaświadczenia o braku prawa do świadczeń emerytalnych i rentowych wystarczy samo wskazanie przez organ rentowy braku prawa do świadczeń emerytalnych, oraz czy zachowanie organu rentowego polegające na wydaniu zaświadczenia o braku prawa do świadczeń emerytalnych przy jednoczesnym niewskazaniu wnioskodawcy przysługujących mu uprawnień do pobierania świadczeń z tytułu renty rodzinnej stanowi błąd organu rentowego w trakcie procesowania, czy też w przypadku wydania zaświadczenia o braku prawa do świadczeń emerytalnych przy jednoczesnym niewskazaniu wnioskodawcy przysługujących mu uprawnień do pobierania świadczeń z tytułu renty rodzinnej dochodzi do błędu organu rentowego w trakcie procedowania skutkującego

możliwością ubiegania się przez wnioskodawcę o rekompensatę z tytułu niepobierania renty rodzinnej za okres od 3 do 5 lat wstecz”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga od skarżącego wywiedzenia i uzasadnienia opisanego w nim problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Nie może w nim brakować wskazania przepisów prawa, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane oraz przytoczenia argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen, czyli przedstawienia, że zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym”, oraz że jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, niepublikowane; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, niepublikowane; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, niepublikowane; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepublikowane; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, niepublikowane; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, niepublikowane oraz z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, niepublikowane).

W przedstawionym w skardze kasacyjnej „zagadnieniu prawnym” skarżący nie wskazał przepisów prawa, w związku z którymi sformułował zagadnienie ani nie przytoczył argumentów to zagadnienie konstruujących. Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób tak ogólny i nieprecyzyjny - co więcej bez

wskazania przepisów wokół których powstało - Sąd Najwyższy uznał za pozór przyczyny przesądu.

Z tego względu odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o przyznaniu pełnomocnikowi opłaty za czynności adwokackie orzekając na podstawie § 15 ust. 2 w związku z § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. 2019 r., poz. 18).